

Ministerul Finanțelor Publice

Agencia Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații

DECIZIA NR. 9

din 25.01.2012

privind soluționarea contestației formulate de

.....,

din localitatea, județul Suceava,

CUI

înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava

sub nr. din

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de inspecție fiscală prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., cu privire la contestația formulată de, din localitatea, județul Suceava.

..... formulează contestație împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., înregistrat la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cu privire la suma de, reprezentând:

- – impozit pe profit;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- – TVA;
- – majorări de întârziere aferente TVA.

De asemenea, societatea contestă și Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., privind **măsura de diminuare a creditului contului 117** cu suma de

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 și 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală,

republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este învestită să se pronunțe asupra contestației.

I. contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., privind suma totală de, reprezentând impozit pe profit în sumă de, accesorii în sumă de aferente impozitului pe profit, TVA în sumă de și accesorii în sumă de aferente TVA.

Petenta susține că sumele stabilite în sarcina sa nu sunt reale.

Astfel, referitor la impozitul pe profit, contestatoarea precizează că, pentru anul 2009, suma stabilită ca bază impozabilă reprezintă contravaloarea materialelor de construcție folosite la clădirea depozitului de materiale pentru care nu a existat autorizație de construire emisă pe societate, clădirea fiind pe persoană fizică.

Societatea consideră că suma este deductibilă deoarece a încheiat contract de închiriere pentru folosirea spațiului, iar acest fapt face ca societatea să-și poată desfășura activitatea și să realizeze venituri, care la rândul lor să aducă venituri la bugetul statului.

Prin adresa înregistrată la DGFP Suceava sub nr., societatea completează contestația formulată, precizând că pentru anul 2009, baza impozabilă stabilită în plus, în sumă de lei, provine din anul 2008, înregistrată în contul 1174 – rezultatul reportat provenit din corectarea erorilor contabile, sumă aferentă imputației făcută de inspecția fiscală anterioară, materiale imputate și nescăzute din gestiune în anul 2008, scăzute din gestiune în anul 2009, după depunerea bilanțului aferent anului 2008.

Susține, de asemenea, că această sumă nu a diminuat veniturile impozabile ale anului 2009.

În ceea ce privește TVA, societatea susține că în mod eronat organele fiscale au constatat o diferență în sumă de lei între stocul faptic și stocul scriptic de mărfuri la data de 31.12.2010.

Petenta motivează că, după listele de inventar, rezultă un stoc faptic de mărfuri de lei, rezultând o diferență în minus de lei și nicidecum lei, iar la această sumă rezultă TVA în cuantum de x 24 / 124 = lei.

De asemenea, afirmă că, dacă s-ar lua în considerare ca reală suma de lei, la această sumă nu poate să rezulte TVA în sumă de lei, deoarece lei x 24% = lei și nu de lei, rezultând o diferență de 1.000 lei.

Totodată afirmă că suma de lei cuprinde și adaosul comercial.

Mai susține că un calcul corect este următorul:

..... x 24 / 124 = lei și nu lei.

Referitor la suma de lei, reprezentând TVA stabilită suplimentar de inspecția fiscală, societatea consideră că prin această eroare nu a produs nici o pagubă bugetului de stat deoarece nu a cerut rambursare de TVA.

Astfel, afirmă că are dreptul la corectarea sumei înscrisă eronat în decont prin decontul unei perioade fiscale ulterioare.

Referitor la măsurile stabilite de inspecția fiscală de a diminua creditul contului 117 cu suma de, petenta menționează că această sumă figurează în debitul contului 117, iar în urma măsurii se va dubla deitul contului 117.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., s-a stabilit în sarcina suma totală de, reprezentând impozit pe profit în sumă de, accesorii în sumă de aferente impozitului pe profit, TVA în sumă de și accesorii în sumă de aferente TVA.

În urma verificării efectuate la, organele fiscale au constatat că, pentru anul 2009, societatea a calculat eronat impozitul pe profit. În urma recalculării acestuia, organele de inspecție fiscală au stabilit o bază impozabilă suplimentară în sumă de lei și **un impozit pe profit suplimentar în sumă de lei.**

De asemenea, organele fiscale au constatat că, pentru anul 2010, societatea a calculat eronat impozitul pe profit. În urma recalculării acestuia, organele de inspecție fiscală au stabilit o bază impozabilă suplimentară în sumă de lei și **un impozit pe profit suplimentar în sumă de lei.**

Pentru neachitarea la scadență a impozitului pe profit în sumă de, au fost calculate **majorări de întârziere în sumă de lei și penalități de întârziere în sumă de lei.**

Organele fiscale au stabilit că societatea a încălcat prevederile art. 19 alin. 1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat, și art. 120 și art. 120¹ din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicat.

De asemenea, organele fiscale au constatat că, la data de 31.12.2010, între stocul faptic de mărfuri și stocul scriptic există o diferență în minus în sumă de lei. Organele fiscale fac precizarea că, din nota explicativă dată de către administrator, rezultă că societatea a utilizat aceste mărfuri la construcția unei hale depozit pentru care nu are autorizație de construire.

Drept urmare, au stabilit suplimentar **TVA în sumă de lei.**

Organele fiscale au constatat că, la data de 31.12.2010, societatea evidențiază în contul 4424 TVA de rambursat, conform balanței de verificare, suma de lei, sumă ce nu corespunde cu decontul de TVA și fișa plătitor, unde se evidențiază suma de lei.

Drept urmare, au stabilit suplimentar **TVA în sumă de lei.**

Pentru neachitarea la scadență a TVA în sumă de, organele fiscale au calculat **majorări de întârziere în sumă de**

Organele fiscale au stabilit că societatea a încălcat prevederile art. 128 alin. 4 lit. d din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat, art. 120 și art. 120¹ din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicat, și ale OD 273/2007.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la suma de, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2009 în sumă de lei, impozit pe profit aferent anului 2010 în sumă de lei și accesorii în sumă de, stabilite suplimentar prin decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă DGFP Suceava se poate pronunța cu privire la această sumă, în condițiile în care din documentele existente la dosarul cauzei nu rezultă care este starea de fapt fiscală.

În fapt, urma verificării efectuate la, organele fiscale au constatat că, pentru anul 2009, societatea a calculat eronat impozitul pe profit. În urma recalculării acestuia, organele de inspecție fiscală au stabilit o bază impozabilă suplimentară în sumă de lei și **un impozit pe profit suplimentar în sumă de lei.**

Pentru neachitarea la scadență a impozitului pe profit în sumă de lei s-au calculat **accesorii în sumă de lei**, din care dobânzi de întârziere în sumă de lei și penalități în sumă de lei.

Organele fiscale au constatat că, pentru anul 2010, societatea a calculat eronat impozitul pe profit. În urma recalculării acestuia, organele de inspecție fiscală au stabilit o bază impozabilă suplimentară în sumă de lei și **un impozit pe profit suplimentar în sumă de lei.**

Pentru neachitarea la scadență a impozitului pe profit în sumă de lei s-au calculat **accesorii în sumă de lei**, din care dobânzi de întârziere în sumă de lei și penalități în sumă de lei.

Societatea precizează că, pentru anul 2009, baza impozabilă stabilită în plus, în sumă de lei, provine din anul 2008, înregistrată în contul 1174 – rezultatul reportat provenit din corectarea erorilor contabile, sumă aferentă imputației făcute de inspecția fiscală anterioară, materiale imputate și nescăzute din gestiune în anul 2008, scăzute din gestiune în anul 2009, după depunerea bilanțului aferent anului 2008.

Susține, de asemenea, că această sumă nu a diminuat veniturile impozabile ale anului 2009.

Pentru anul 2010, societatea susține că, în mod eronat organele fiscale au constatat o diferență în sumă de lei între stocul faptic și stocul scriptic de mărfuri la data de 31.12.2010, pe motiv că mărfurile respective au fost folosite la construcția halei depozit pentru care deține autorizație de construcție.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19 alin. 1** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, unde se precizează că:

ART. 19

“Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare. [...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, iar din această diferență se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile.

- La **art. 64, art. 65, art. 6 și art. 7** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se precizează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere”.

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.
(2) Organul fiscal are sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatări proprii”.

ART. 6

“Exercitarea dreptului de apreciere

Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză”.

ART. 7

“Rolul activ

[...]

(2) Organul fiscal este îndreptăţit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obţină şi să utilizeze toate informaţiile şi documentele necesare pentru determinarea corectă a situaţiei fiscale a contribuabilului. În analiza efectuată organul fiscal va identifica şi va avea în vedere toate circumstanţele edificatoare ale fiecărui caz.

(3) Organul fiscal are obligaţia să examineze în mod obiectiv starea de fapt, precum şi să îndrume contribuabilii pentru depunerea declaraţiilor şi a altor documente, pentru corectarea declaraţiilor sau a documentelor, ori de câte ori este cazul.

[...]”.

Conform acestor prevederi legale, documentele justificative şi evidenţele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În acelaşi timp, organul fiscal are sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatări proprii şi este îndreptăţit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obţină şi să utilizeze toate informaţiile şi documentele necesare pentru determinarea corectă a situaţiei fiscale a contribuabilului. Totodată, este îndreptăţit să aprecieze relevanţa stărilor de fapt fiscale, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză.

În urma verificării efectuate la, organele fiscale au constatat că, pentru anul 2009, societatea a calculat eronat impozitul pe profit, iar în urma recalculării acestuia, organele de inspecţie fiscală au stabilit o bază impozabilă suplimentară în sumă de lei şi **un impozit pe profit suplimentar în sumă de lei.**

De asemenea, în referatul privind contestaţia formulată de societate, înregistrat la Activitatea de inspecţie fiscală sub nr., organele fiscale precizează că:

„Pentru anii 2009 şi 2010, societatea a calculat eronat impozitul pe profit, aceasta neluând în considerare toate cheltuielile nedeductibile.”

Se reţine că din actul de control şi din referatul cu propuneri de soluţionare a contestaţiei nu rezultă în ce constau erorile.

Totodată, societatea precizează că, pentru anul 2009, baza impozabilă stabilită în plus, în sumă de lei, provine din anul 2008, înregistrată în contul 1174 – rezultatul reportat provenit din corectarea erorilor contabile, sumă aferentă imputaţiei făcute de inspecţia fiscală anterioară, materiale imputate şi nescăzute din gestiune în anul 2008, scăzute din gestiune în anul 2009, după depunerea bilanţului aferent anului 2008.

Pentru anul 2010, societatea susţine că, în mod eronat organele fiscale au constatat o diferenţă în sumă de lei între stocul faptic şi stocul scriptic de mărfuri la data de 31.12.2010, pe motiv că mărfurile respective au fost folosite la construcţia halei depozit pentru care deţine autorizaţie de construcţie.

Rezultă astfel că sunt trei puncte de vedere diferite cu privire la baza de impozitare a impozitului de profit stabilit suplimentar.

Prin urmare, nu rezultă cu claritate ce reprezintă baza de impozitare stabilită suplimentar.

Având în vedere că, pe de o parte, organele fiscale susțin că impozitul pe profit stabilit suplimentar aferent anilor 2009 și 2010 a rezultat în urma recalculării acestuia, dar și că nu s-au luat în calcul cheltuielile nedeductibile, iar pe de altă parte, societatea susține că suma a fost înregistrată pe contul 1174 – rezultatul reportat provenit din corectarea erorilor contabile, neinfluențând profitul impozabil, iar pentru anul 2010 cheltuielile cu mărfurile constatate lipsă în gestiune sunt de fapt aferente construcției halei depozit pentru care deține autorizație și ținând cont și de faptul că din bilanța de verificare emisă pe anul 2009 rezultă că în contul 1174 se regăsește un rulaj debitor în sumă de lei, rezultă că DGFP Suceava nu se poate pronunța cu privire la situația astarea de fapt fiscală și consecințele fiscale care rezultă din aceasta, drept pentru care **se va desființa** decizia de impunere nr. cu privire la **suma de, din care lei, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2009 și lei, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2010**, urmând ca organele fiscale, prin altă echipă să procedeze, în termen de 30 de zile de la comunicarea prezentei decizii, la reanalizarea impozitului pe profit și să emită un nou act administrativ fiscal, care va avea în vedere cele precizate în decizie și prevederile legale aplicabile în speță.

- Desființarea are la bază prevederile **art. 216 alin. (3)** și alin. **3¹** din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se stipulează:

„(3) Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare.

(3¹) Soluția de desființare este pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, iar noul act administrativ fiscal emis vizează strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a pronunțat soluția de desființare.”

- La reverificarea creanțelor fiscale contestate și pentru care s-a dispus desființarea actului atacat, se vor avea în vedere prevederile **pct. 102.5** din Normele metodologice de aplicare a O.G. nr. 92/2003, aprobate prin H.G. nr. 1050/2004, unde se precizează:

„102.5. În cazul în care, ca urmare a desființării actului administrativ conform art. 185 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, este necesară reverificarea unei perioade impozabile, aceasta se va efectua de către o altă echipă de inspecție fiscală decât cea care a încheiat actul contestat”.

- și prevederile **pct. 11.6** din Ordinul președintelui ANAF nr. 2137 din 25 mai 2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, unde se stipulează:

„11.6. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.”

Având în vedere prevederile legale invocate, faptul că pentru debitul stabilit suplimentar decizia atacată a fost desființată prin prezenta decizie de soluționare și ținând cont și de principiul de drept **„accessorium sequitur principale”** – **accesoriul urmează principalul, urmează a se desființa** decizia de impunere și pentru **accesoriile în sumă de**, din care dobânzi de întârziere în sumă de lei și penalități în sumă de lei.

2. Referitor la suma de lei, reprezentând TVA stabilită suplimentar prin decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă avea dreptul să deducă această sumă, în condițiile în care societatea nu demonstrează că la baza deducerii deține documente justificative.

În fapt, organele fiscale au constatat că, la data de 31.12.2010, societatea evidențiază în contul 4424 „TVA de rambursat” conform balanței de verificare, suma de lei, sumă ce nu corespunde cu cea înscrisă în decontul de TVA și fișa pe plătitor, unde se evidențiază suma de lei.

Drept urmare, au stabilit suplimentar **TVA în sumă de lei.**

Societatea consideră, că prin această eroare, nu a produs nici o pagubă bugetului de stat deoarece nu a cerut rambursare de TVA și afirmă că are dreptul la corectarea sumei înscrisă eronat în decont prin decontul unei perioade fiscale ulterioare.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 156²** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, unde se precizează că:

ART. 156²

„Decontul de taxă

[...]

153 **(2) Decontul de taxă întocmit de persoanele înregistrate conform art. va cuprinde suma taxei deductibile pentru care ia naștere dreptul de**

deducere în perioada fiscală de raportare și, după caz, suma taxei pentru care se exercită dreptul de deducere, în condițiile prevăzute la art. 147¹ alin. (2), suma taxei colectate a cărei exigibilitate ia naștere în perioada fiscală de raportare și, după caz, suma taxei colectate care nu a fost înscrisă în decontul perioadei fiscale în care a luat naștere exigibilitatea taxei, precum și alte informații prevăzute în modelul stabilit de Ministerul Finanțelor Publice.

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că în decontul de taxă se cuprinde suma taxei deductibile pentru care ia naștere dreptul de deducere în perioada fiscală de raportare și, după caz, suma taxei pentru care se exercită dreptul de deducere.

Rezultă că în decontul de TVA se înscrie suma TVA pentru care un contribuabil are dreptul legal la deducerea acesteia.

- **La art. 146 alin. 1 lit. a** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se precizează că:

ART. 146

“Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că, pentru a putea exercita dreptul de deducere a TVA pentru bunurile sau serviciile achiziționate, o persoană impozabilă trebuie să dețină o factură care să fie emisă conform prevederilor legale.

- Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, **la art. 6**, precizează expres că:

ART. 6

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Din aceste prevederi legale se reține că orice operațiune economico-financiară care se efectuează trebuie consemnată în momentul în care a avut loc într-un document care va sta la baza înregistrărilor în contabilitate și care dobândește calitatea de document justificativ.

Totodată, persoanele care le-au întocmit, vizat, aprobat și înregistrat în contabilitate sunt direct răspunzătoare.

În urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, la data de 31.12.2010, societatea evidențiază în contul 4424 „TVA de rambursat” conform balanței de verificare, suma de lei, sumă ce nu corespunde cu cea înscrisă în decontul de TVA și fișa pe plătitor, unde se evidențiază suma de lei și drept urmare, au stabilit suplimentar **TVA în sumă de lei.**

Contestatoarea nu depune documente care să demonstreze că deține documente justificative, întocmite conform prevederilor legale, care să dea dreptul la deducerea taxei pe valoarea adăugată.

- Potrivit **art. 64 și 65 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

„ART. 64

Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere”.

ART. 65

„Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.”

- De asemenea, la **art. 206 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se prevăd următoarele:

„Art. 206

Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde: [...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază”.

Se reține că petenta are obligația de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și că, în susținerea contestației, trebuie să depună dovezile pe care acesta se întemeiază.

Referitor la susținerea petentei că, prin eroarea apărută în declararea TVA, aceasta nu a produs nici o pagubă bugetului de stat deoarece nu a cerut

rambursare de TVA și că, prin urmare, are dreptul la corectarea sumei înscrisă eronat în decont prin decontul unei perioade fiscale ulterioare, facem precizarea că nu ne putem însuși punctul de vedere al contestatoarei, întrucât aceasta putea efectua corecțiile până la data efectuării inspecției fiscale.

Referitor la cele mai sus prezentate, conform prevederilor **art. 94** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată,

ART. 94

“Obiectul și funcțiile inspecției fiscale

[...]

(2) Inspecția fiscală are următoarele atribuții:

a) **constatarea și investigarea fiscală a tuturor actelor și faptelor rezultând din activitatea contribuabilului supus inspecției sau altor persoane privind legalitatea și conformitatea declarațiilor fiscale, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor fiscale, în vederea descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legii fiscale;**

b) **analiza și evaluarea informațiilor fiscale, în vederea confruntării declarațiilor fiscale cu informațiile proprii sau din alte surse;**

[...]

(3) Pentru ducerea la îndeplinire a atribuțiilor prevăzute la alin. (2) organul de inspecție fiscală va proceda la:

[...]

b) verificarea concordanței dintre datele din declarațiile fiscale cu cele din evidența contabilă a contribuabilului;

[...]

e) stabilirea corectă a bazei de impunere, a diferențelor datorate în plus sau în minus, după caz, față de creanța fiscală declarată și/sau stabilită, după caz, la momentul începerii inspecției fiscale;

[...]”.

Conform acestor prevederi legale, intră în atribuțiile organelor de inspecție fiscală stabilirea diferențelor datorate în plus sau în minus față de creanța fiscală declarată.

Rezultă astfel că organele fiscale au procedat în mod legal la stabilirea suplimentară a TVA declarată în plus de societate și fără a avea la bază documente justificative.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere, faptul că petenta nu depune documente care să contrazică constatările organelor de control și care să demonstreze că deține documente justificative pentru a avea dreptul la deducerea TVA în sumă de lei, rezultă că în mod legal organele fiscale au calculat și au stabilit suplimentar TVA, drept pentru care urmează a se respinge contestația pentru această sumă, ca neîntemeiată și nesusținută cu documente.

3. Referitor la suma de lei reprezentând TVA, stabilită suplimentar prin decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă avea obligația colectării TVA aferentă mărfurilor lipsă în gestiune, în condițiile în care nu face dovada cu documente că aceste mărfuri au fost folosite în interesul firmei.

În fapt, în urma verificărilor efectuate, organele fiscale au constatat că, la data de 31.12.2010, între stocul factual de mărfuri și stocul scriptic există o diferență în minus în sumă de lei. Organele fiscale fac precizarea că, din nota explicativă dată de către administrator, rezultă că societatea a utilizat aceste mărfuri, în sumă de lei, la construcția unei hale depozit pentru care nu are autorizație de construire.

Drept urmare, organele fiscale au stabilit suplimentar TVA în sumă de lei.

Societatea susține că TVA a fost calculată eronat de către organele fiscale, atât prin aplicarea greșită a cotei de 24% asupra bazei de impozitare, cât și prin faptul că baza de impozitare cuprinde și TVA. De asemenea, susține că, din compararea listelor de inventar scriptic și factual, rezultă o diferență de numai și nu de lei, cum au constatat organele fiscale.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 128 alin. 4 lit. d** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, unde se precizează că:

ART. 128

“Livrarea de bunuri

(1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar.

[...]

(4) Sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată următoarele operațiuni:

[...]

d) bunurile constatate lipsă din gestiune, cu excepția celor la care se face referire la alin. (8) lit. a) - c).

[...]

(8) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

a) bunurile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră, precum și bunurile pierdute ori furate, dovedite legal, astfel cum sunt prevăzute prin norme;

b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite prin norme;

c) perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege; [...]”.

ART. 125^{^1}

“Semnificația unor termeni și expresii

(1) În sensul prezentului titlu, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

28. taxă colectată reprezintă taxa aferentă livrărilor de bunuri și/sau prestațiilor de servicii taxabile, efectuate de persoana impozabilă, precum și taxa aferentă operațiunilor pentru care beneficiarul este obligat la plata taxei, conform art. 150 - 151^{^1};

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că intră în sfera de aplicare a taxei livrarea de bunuri.

De asemenea sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată, deci se colectează TVA, și pentru bunurile constatate lipsă în gestiune, dar care nu se cuprind în categoria bunurilor distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră, a bunurilor de natura stocurilor degradate calitativ și a perisabilităților.

Din verificările efectuate, organele fiscale au constatat că, la data de 31.12.2010, între stocul factual de mărfuri și stocul scriptic există o diferență în minus în sumă de lei.

Administratorul societății declară că a utilizat aceste mărfuri la construcția unei hale depozit, dar fără a demonstra cu documente susținerile sale și fără să demonstreze că deține autorizație de construire.

Deoarece societatea nu deține autorizație de construire emisă pe numele său, rezultă că nu are dreptul de a utiliza bunurile achiziționate pentru acea construcție.

Societatea anexează copie după autorizația de construire nr. emisă pe numele său, dar acest document nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a contestației deoarece autorizația a fost emisă la data de 27.11.2011, deci după data lipsei mărfurilor în gestiune, respectiv 31.12.2010.

Mai mult decât atât, autorizația nr. a fost emisă pentru construirea unui spațiu comercial, restaurant și nicidecum „hală depozit” așa cum susține administratorul societății în nota explicativă dată organelor de inspecție fiscală.

De asemenea, organele fiscale au efectuat și investigații pe teren, întocmind în acest sens fișa investigațiilor pe teren, în vederea stabilirii realității factice a stocurilor evidențiate în contabilitatea societății.

În urma comparării situației scriptice prezentate de societate cu stocurile factice identificate la fața locului, a rezultat o serie de bunuri lipsă în gestiune, iar cantitățile constatate lipsă sunt aceleași cu cele declarate de către administrator în situația de consum materiale folosite la construirea halei pentru care nu deține autorizație de construire și nici alte documente care să justifice consumul acelor bunuri în interesul firmei.

Deoarece petenta nu dovedește cu documente că mărfurile au fost consumate în interesul firmei, aceasta avea obligația colectării TVA aferentă bunurilor lipsă în gestiune.

În ceea ce privește susținerea petentei că lipsa în gestiune este de, calculată ca diferență între stocul factic și cel scriptic, precizăm că nu suntem de acord cu acest punct de vedere al contestatoarei întrucât, suma de lei reprezintă suma declarată de către însuși administratorul societății ca fiind contravaloare mărfuri utilizate la construirea unei hale depozit pentru care nu deține autorizație.

În ceea ce privește susținerea societății că TVA a fost calculată eronat întrucât suma de lei reprezintă valoarea mărfurilor în care se cuprinde și TVA, precizăm că această afirmație nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, întrucât în situația de față sunt aplicabile prevederile aplicabile livrării de bunuri, respectiv TVA colectată aplicată la suma bunurilor lipsă în gestiune.

- Potrivit **art. 64 și 65 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

„ART. 64

Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere”.

ART. 65

„Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.”

- De asemenea, la **art. 206 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se prevăd următoarele:

„Art. 206

Forma și conținutul contestației

- (1) **Contestația se formulează în scris și va cuprinde: [...]**
c) **motivele de fapt și de drept;**
d) **dovezile pe care se întemeiază”.**

Se reține că petenta are obligația de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și că, în susținerea contestației, trebuie să depună dovezile pe care acesta se întemeiază.

Deoarece petenta nu dovedește cu documente că mărfurile au fost consumate în interesul firmei, aceasta avea obligația colectării TVA aferentă bunurilor lipsă în gestiune.

În ceea ce privește susținerea societății că TVA a fost calculată eronat, în sensul că, prin aplicarea cotei de TVA, rezultă altă sumă decât cea stabilită de către organele de control fiscal, sunt aplicabile prevederile art. 140 alin. 1 din Codul fiscal, modificat, unde se stipulează că:

“CAPITOLUL VIII Cotele de taxă

ART. 140

Cotele

(1) Cota standard este de 24% și se aplică asupra bazei de impozitare pentru operațiunile impozabile care nu sunt scutite de taxă sau care nu sunt supuse cotelor reduse.

[...]”.

Rezultă că TVA se stabilește prin aplicarea cotei de 24% asupra bazei de impozitare.

În cazul de față TVA datorată este în sumă de lei x 24% = lei.

Organele fiscale au stabilit suplimentar suma de lei, cu 1.000 lei mai mult decât suma datorată conform prevederilor legale.

Având în vedere prevederile legale invocate la acest capăt de cerere, faptul că societatea nu a colectat TVA aferentă lipsei în gestiune și nu face dovada cu documente că mărfurile au fost folosite pentru interesul firmei, rezultă că în mod legal organele fiscale au calculat și au stabilit suplimentar TVA de plată în sarcina societății, și luând în considerare că TVA a fost calculată eronat, **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente** contestația formulată cu privire la **suma de lei, reprezentând TVA și a se admite** contestația formulată pentru suma de **1.000 lei, reprezentând TVA.**

- Potrivit **art. 216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, soluții asupra contestației,

„(1) Prin decizie contestația va putea fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă.

(2) În cazul admiterii contestației se decide, după caz, anularea totală sau parțială a actului atacat.”

4. Referitor la accesoriile în sumă de aferente TVA, din care dobânzi de întârziere și penalități, stabilite suplimentar prin decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cauza supusă soluționării este dacă datorează această sumă, în condițiile în care societatea susține că acestea au fost calculate ilegal și că a declarat TVA de recuperat de la bugetul de stat în sumă de lei, iar TVA stabilită suplimentar de organele fiscale este în sumă de

În fapt, în urma verificării evidenței contabile, organele fiscale au stabilit că societatea datorează suplimentar bugetului de stat suma de, reprezentând TVA.

Organele fiscale precizează că societatea a declarat TVA de recuperat de la bugetul de stat în sumă de lei.

Pentru neachitarea la scadență a sumei de, stabilită suplimentar pentru perioada 01.01.2009-31.12.2010, organele fiscale au calculat accesorii în sumă de, calculate pentru perioada 25.01.2011-19.10.2011.

Societatea susține că nu datorează accesoriile deoarece nu a produs nici o pagubă bugetului de stat.

În fapt, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 119, art. 120 și art. 120¹** din OG 92/2003, republicată:

ART. 119

“Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

[...].”

ART. 120

“Dobânzi

(1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

[...]

(7) Nivelul dobânzii este de 0,04% pentru fiecare zi de întârziere și poate fi modificat prin legile bugetare anuale”.

ART. 120^{^1}

“Penalități de întârziere

(1) Plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere datorată pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale principale.

(2) Nivelul penalității de întârziere se stabilește astfel:

a) dacă stingerea se realizează în primele 30 de zile de la scadență, nu se datorează și nu se calculează penalități de întârziere pentru obligațiile fiscale principale stinse;

b) dacă stingerea se realizează în următoarele 60 de zile, nivelul penalității de întârziere este de 5% din obligațiile fiscale principale stinse;

c) după împlinirea termenului prevăzut la lit. b), nivelul penalității de întârziere este de 15% din obligațiile fiscale principale rămase nestinse.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor”.

Conform acestor prevederi legale, pentru neachitarea la scadență a obligațiilor de plată, se datorează dobânzi și penalități de întârziere.

De asemenea, rezultă că dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusive.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în urma verificării evidenței contabile aferente perioadei 2009-2010, organele fiscale au stabilit că societatea datorează suplimentar bugetului de stat suma de, reprezentând TVA.

Organele fiscale precizează că societatea a declarat la 31.12.2010 TVA de recuperat de la bugetul de stat în sumă de lei.

Pentru neachitarea la scadență a sumei de, organele fiscale au calculat accesorii în sumă de, calculate pentru perioada 25.01.2011-19.10.2011.

Având în vedere faptul că la data de 31.12.2010 suma declarată de societate ca reprezentând TVA de recuperat este de lei, mai mare decât suma de reprezentând TVA stabilită suplimentar de către organele fiscale, rezultă că la data de 31.12.2010 petenta înregistrează o diferență de TVA de recuperat în sumă de lei.

Având în vedere prevederile legale invocate și faptul că organele fiscale nu au avut în vedere că la 31.12.2010 societatea avea TVA de recuperat, și ținând cont și de faptul că pentru suma de 1.000 lei reprezentând TVA, s-a dispus soluția de admitere a contestației, urmează a se desființa decizia de impunere și **pentru suma de, reprezentând accesorii**, din care dobânzi de întârziere în sumă de și penalități în sumă de, urmând ca organele fiscale, prin altă echipă

să procedeze, în termen de 30 de zile de la comunicarea prezentei decizii, la reanalizarea accesoriilor aferente TVA și să emită un nou act administrativ fiscal, care va avea în vedere cele precizate în decizie și prevederile legale aplicabile în speță.

- Desființarea are la bază prevederile **art. 216 alin. (3)** și alin. **3¹** din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se stipulează:

„(3) Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare.

(3¹) Soluția de desființare este pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, iar noul act administrativ fiscal emis vizează strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a pronunțat soluția de desființare.”

- La reverificarea creanțelor fiscale contestate și pentru care s-a dispus desființarea actului atacat, se vor avea în vedere prevederile **pct. 102.5** din Normele metodologice de aplicare a O.G. nr. 92/2003, aprobate prin H.G. nr. 1050/2004, unde se precizează:

„102.5. În cazul în care, ca urmare a desființării actului administrativ conform art. 185 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, este necesară reverificarea unei perioade impozabile, aceasta se va efectua de către o altă echipă de inspecție fiscală decât cea care a încheiat actul contestat”.

- și prevederile **pct. 11.6** din Ordinul președintelui ANAF nr. 2137 din 25 mai 2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, unde se stipulează:

„11.6. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.”

5. Referitor la contestația formulată împotriva măsurii de diminuare a creditului contului 117 cu suma de, stabilită prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., cauza supusă soluționării este dacă organul competent constituit la nivelul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava are competența de a soluționa acest capăt de cerere, în condițiile în care măsura stabilită nu se referă la stabilirea de impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora și măsura de diminuare a pierderii fiscale, ci la alte măsuri stabilite în sarcina contribuabilului, neavând caracterul unui titlu de creanță fiscală.

În fapt, prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., înregistrat la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., organele de inspecție fiscală au dispus societății refacerea declarațiilor 394 aferente anilor 2009-2010 și diminuarea creditului contului 117 cu suma de

Societatea contestă măsura de diminuarea creditului contului 117 cu suma de

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile:

- **art. 209** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează:

ART. 209

„Organul competent

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 3 milioane lei, precum și pentru contestațiile îndreptate împotriva deciziilor de reverificare, cu excepția celor emise de organele centrale cu atribuții de inspecție fiscală;

[...]

(2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.”

Din textele de lege citate mai sus se reține că **organele competente constituite la nivelul direcțiilor generale au competența materială de a se pronunța asupra deciziilor de impunere**, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere **care au ca obiect impozite**, taxe, contribuții, datorie vamală, precum și accesorii ale acestora, și asupra **măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri**.

Or în urma verificării efectuate nu s-a dispus măsura de diminuare a pierderii fiscale, ci de diminuare a creditului contului 117.

Conform textelor de lege menționate mai sus, cererile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente.

- Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr. 1939/2004 pentru aprobarea formularului "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție

fiscală", cod 14.13.27.18, la **pct. 1 din Anexa 2** - Instrucțiunile de completare a formularului "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală", cod 14.13.27.18, prevede:

„1. Formularul "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală" reprezintă actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală în aplicarea prevederilor legale privind obligativitatea contribuabililor de a îndeplini măsurile stabilite. Nu va cuprinde măsuri referitoare la sumele pe care contribuabilii le datorează bugetului general consolidat al statului”.

Întrucât măsurile stabilite în sarcina societății prin Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., nu vizează măsura de diminuare a pierderii fiscale, rezultă că dispoziția de măsuri nu are caracterul unui titlu de creanță și nici nu reprezintă un act administrativ fiscal asimilat deciziei de impunere, motiv pentru care soluționarea contestației pentru acest capăt de cerere intră în competența organelor fiscale emitente ale actului administrativ contestat, organul de soluționare specializat din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava neavând competență de soluționare a dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală, potrivit **art. 209 alin. (2)** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

- La **pct. 5.1 – 5.4** din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2137 din 25 mai 2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Anexa nr. 1, se prevede că:

„5. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 209 din Codul de procedură fiscală - Organul competent

5.1. Actele administrative fiscale care intră în competența de soluționare a organelor specializate prevăzute la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală sunt cele prevăzute expres și limitativ de lege.

[...]

5.3. Alte acte administrative fiscale pot fi: dispoziția de măsuri, decizia privind stabilirea răspunderii reglementată de art. 28 din Codul de procedură fiscală, notele de compensare, înștiințări de plată, procesul-verbal privind calculul dobânzilor cuvenite contribuabilului, declarațiile vamale de punere în liberă circulație etc.

5.4. Competența de soluționare este dată de cuantumul total al sumelor contestate, reprezentând impozite, taxe, contribuții, datorie vamală stabilite de plată de către organul fiscal, accesorii ale acestora, precum și al diminuării pierderii fiscale.

[...]”.

Din textele de lege menționate mai sus se reține că, măsurile stabilite prin dispoziția de măsuri cu excepția celor prevăzute la art. 209 alin. 1 din OG 92/2003, republicată (măsura de diminuare a pierderii fiscale), intră în competența organului emitent al actului administrativ atacat.

Din cele prezentate mai sus **rezultă că organele competente constituite la nivelul direcțiilor generale au competența materială de a se pronunța asupra deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, care au ca obiect impozite, taxe, și a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilită prin dispoziție de măsuri, or în cazul de față organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății măsura de diminuare a creditului contului 117, măsură care, așa după cum se precizează la alin. (2) al art. 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, intră în competența de soluționare a organului fiscal emitent, respectiv Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava.**

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor legale invocate și în baza art. 209 și art. 216 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, coroborat cu prevederile pct. 11.6 din Ordinul președintelui ANAF nr. 2137 din 25 mai 2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se:

DECIDE:

1. Desființarea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., înregistrat la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., privind **suma de lei**, reprezentând:

- – impozit pe profit aferent anilor 2009-2010;
- – accesorii aferente impozitului pe profit aferent anilor 2009-2010;
- – accesorii aferente TVA,

urmând ca organele fiscale, printr-o altă echipă decât cea care a încheiat decizia contestată, să reanalizeze situația de fapt strict pentru aceleași obligații bugetare și pentru aceeași perioadă din actul administrativ fiscal desființat, în funcție de cele precizate prin prezenta decizie.

Verificarea va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării prezentei, de către o altă echipă decât cea care a emis decizia de impunere contestată și desființată prin prezenta decizie.

2. Admiterea contestației formulată de și **implicit anularea parțială a** Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată

stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., înregistrat la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., privind **suma de lei**, reprezentând TVA.

3. Respingerea ca neîntemeiată și nesuținută cu documente a contestației formulată de împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., înregistrat la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., privind **suma de lei**, reprezentând TVA.

4. Transmiterea dosarului cauzei pentru contestația formulată împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr., **Activității de inspecție fiscală** din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava pentru a proceda conform actelor normative aplicabile speței, potrivit celor reținute în prezenta decizie.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.

DIRECTOR EXECUTIV,

.....